

LENI SARIS
Anouk, mijn schaduw

LENI SARIS
Anouk, mijn schaduw

Eerste druk in deze uitgave 2004

NUR 344

ISBN 90.205.2715.0

Copyright © 2004 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Het huis was zomaar een aardig huis in de rij, gescheiden door een vriendelijke tuin, liggend aan de stille singel, waar de stadsdrukte begon weg te ebb en men zich helemaal buiten kon wanen. Het huis dat de niet meer toepasselijke naam 'De stille Hoeve' droeg, omdat er jaren geleden een kapitale boerderij had gestaan, werd bewoond door de familie Berndt, een gewoon, gelukkig gezin. Er waren twee dochters en een zoon. Vader Berndt was belastingconsulent, maar in zijn vrije tijd een dromer, moeder Berndt vormde met haar vrolijke, tamelijk zakelijke inslag een gelukkig tegenwicht. Anouk Berndt, de jongste van de zusjes, was gewend om tevreden te leven in de schaduw van de voortvarende, twee jaar oudere zuster. Ondanks Dea's overwicht zag Anouk, wanneer het nodig bleek, toch kans om haar wil door te drijven. Zelfs in hun prille jeugd kon Dea in zo'n zeldzaam geval gerust bakzeil balen, want Anouk, luid huilend over een vinnige klap van de oudste of sereen glimlachend als het zonder klappen afliep, wist dan niet van wijken. Dea was donker met groene ogen en Anouk, met haar zilverblonde haren en grote grijze ogen, leek helemaal niet op haar. Broer Denny, met sproeten, een rode kuif en een scherpe tong uitgerust, leek op geen van beiden. Anouk vond het, toen ze nog klein was, niet erg als Dea haar speelgoed en boeken inpikte, ze vond het later evenmin de moeite waard om ruzie te maken als Dea haar jurken, haar nylons, haar sieraden en toiletspullen 'leende'. Denny verklaarde haar voor gek en zelf vocht hij desnoods daadwerkelijk om het bezit van zijn balpen, zijn zakmes of zijn zelfgebouwde pick-up, die ze zonder vragen had geleend, toen de hare kapot was. Er waren dus heus wel eens 'woorden', maar aangezien dat in ieder gezin voorkomt, was dat niets bijzonders en de familie Berndt was in ieder geval rijk gezegend met gevoel voor humor.

In haar prille jeugd was Dea veel ziek geweest en daarom had ze, ondanks het leeftijdsverschil, slechts een jaar eerder dan Anouk eind-examen h.b.s. gedaan. Het resultaat was niet schitterend maar Dea had er genoeg van en weigerde meteen vierkant om, voor wat dan ook, verder nog een blik in een studieboek te werpen.

„En nu ga ik een baan zoeken,” had ze gezegd. „Een leuke, goed betaalde baan. Dat kan nou eenmaal tegenwoordig. Waarom zou ik verder studeren? Ik trouw immers toch en dan doe je al die moeite voor niets.”

Denny lachte haar vierkant uit, het leverde hem prompt een draai om

zijn oren op van zijn allesbehalve zachthandige oudste zus.

„Mispunt, hou je handen thuis!” Denny deed een woedende uitval maar zijn moeder kwam tussenbeide.

„Dee, je hebt niet te slaan! Waarom mag die jongen niet lachen als jij gekke dingen zegt?”

„Wat is er gek aan trouwen?” snauwde Dea.

„Aan trouwen is niets geks maar wél aan jou,” sneerde Denny. „Je weet niet eens of je ooit een vrijer krijgt. Ik zou je voor geen geld willen als ik je broer niet was en wat ouder dan ik nou ben. Gelukkig kan ik niet tegen je aan lopen... wat een reuzebof!”

„Moeder, laat hem ophouden!” kreet Dea, maar Denny had met een flinke sprong de vrijheid bereikt.

Bij de voordeur liep hij Anouk bijna omver. Ze kwam met een loodzware schooltas op haar heup nietsvermoedend binnen.

„Hé... zeg... mijn tenen... jonge olifant!” Ze trok haar beledigde voet omhoog. „Wie zit jou achterna?”

„Dierbare Dea!” Denny trok een lang gezicht. „Wordt met de dag zotter! Van wie heeft ze toch die gekke streken?”

„Dat zou ik me maar niet afvragen, naarling.” Ze schrokken van Dea’s furieuze uitval. „Hou je gemene insinuaties maar voor je, hè?”

„Sluip niet zo rond,” snauwde Denny terug. „Spionerende mensen horen altijd rare dingen over zichzelf. Als ze niet werkelijk gezegd worden dan denken ze dat er geroddeld wordt.”

Hij liep naar buiten en Anouk sloot de deur. Ze keek peinzend en bezorgd naar het bleke, verstoorde gezicht van haar oudere zuster. Ze wist het allang en helaas wist ook Denny het, dat Dea razend kon worden als Denny zo treiterend vroeg: ‘En van wie heeft ze het toch? Niemand van de familie is zo venijnig als onze lieve Dea’.

Anouk wist al zo lang, dat er iets vreemds was, maar Denny begreep het niet. Hij had de voorgeschiedenis ook niet meegemaakt. Het gesprek, dat vader en moeder met Dea hadden en waarvan aan Anouk niets werd verteld. Dagenlang hadden vader en moeder met bleke verdrietige gezichten rondgelopen en Dea... nou, daar dacht ze liever niet meer aan. Anouk huiverde nog als ze aan de kleine furie dacht, die haar opeens leek te haten, die de boeken uit haar handen scheurde en er een sport van maakte haar pijn te doen en te plagen. Dea had, toen het al te erg werd, een paar maanden bij oma gelogeed en was gekalmeerd teruggekomen. Moeder en vader gingen haar vaak bezoeken. Dea was ziek, werd aan het jongere zusje verteld en Denny was nog maar een baby. Hij wist er dus niets van, maar Anouk was altijd

huiverig gebleven om ooit met een woord dat verkeerd geplaatst was te raken aan die voorbije, maar niet te vergeten verschrikking, die het leven in het vredige huis voor korte tijd uit zijn voegen had gerukt. Natuurlijk had Anouk er veel over gedacht, maar gevraagd had ze niets. Aan haar liefde voor Dea, hoe nukkig en kort aangeboden deze ook vaak mocht zijn, had het niets veranderd, integendeel!

„Kom, ga mee, Dea.” Ze schoof Dea voor zich uit naar binnen. „Jij bent nog maar zo kort van school. Jij kunt me mooi even helpen met een paar problemen waar ik mee zit. Doe je het?”

„Als ik kan...” Dea keek haar achterdochtig aan en weer, als zo vaak tevoren, had Anouk willen vragen: 'Waarom snauw je moeder soms zo bot af... of vader? Je hebt het moeilijk en ik weet niet waarmee. Vertrouwde je me maar. Ik ben toch je zusje'.

Ze zei niets... natuurlijk deed je zoiets niet, vooral als je nu al wist hoe Dea zou reageren, met een felle spot waar Anouk bang voor was.

„Mam, heb je iets kouds voor ons te drinken? Ik heb zo hard geblokt.”

„Je bent toch zo knap, Eskimo?” Het had liefkozend kunnen klinken, maar het klonk hard.

Ze wist dat Anouk er een hekel aan had, maar ze reageerde er niet meer op. Eens op een dag, toen ze nog maar zeven jaar oud was, had een buurjongetje het sein tot de rel gegeven. Hij had de hele buurt verteld, dat hij een film over de Eskimo's had gezien en dat daar een man in voorkwam, die Anouk heette.

Anouk had het buurjongetje eerst een flinke dreun verkocht, daarna was ze luid brullend naar huis gelopen, waar ze opgevangen werd door haar vader.

„Waarom heb je me Anouk genoemd?” beschuldigde ze hem schreiend.

„Maar dat hebben mam en ik niet gedaan,” zei haar vader terwijl hij haar op zijn knie trok. „Je heet Anita Louise en je hebt er zelf 'Anouk' van gemaakt. We noemden je vaak voor de grap bij je volle naam, maar je zei zelf Anouk en wij vinden het een heel lieve naam... en waarom doe je alsof het een misdaad is, om Eskimootje te worden genoemd?”

„Ik weet niet eens wat een Eskimo is!” had Anouk gesnikt. Het resultaat was, dat papa en mama met de beide meisjes naar de bijzonder mooie film over de Eskimo's gingen. Anouk had er van genoten zo jong als ze was en die avond bekende ze, dat ze het niet langer erg vond om Anouk te worden genoemd. Verder was er nooit meer over gepraat.

Aan dit alles dacht Anouk, toen Dea met een lusteloos gebaar het meetkundeboek naar zich toe haalde.

„Jakkas, nou was ik blij dat ik er vanaf was en nou kom jij weer,” zei ze verveeld. „Kun je het niet aan vader vragen? O ja, zeg, weet je, dat ik gesolliciteerd heb?”

„Nee, hoe zou ik dat weten?” Anouk keek verbaasd op.

„Weten mams en paps er van of heb je 't op je eigen houtje gedaan?”

„Waarom zou ik niet?” Dea lachte. „Als ik antwoord krijg dan vinden ze het ook wel goed dat ik er heen ga. Ik wil iets wat me leuk lijkt en dat goed wordt betaald.”

„Welja, waarom niet.” Anouk haalde onverschillig de schouders op.

„Jij gaat met zulke vreemde ideeën een baan zoeken. Je bent nu al van plan om er onmiddellijk weer weg te lopen als het je de eerste dag de beste niet bevalt en hoe kan je verwachten, dat je het direct fantastisch treft? Of dacht je soms, dat je kunt komen, zien en overwinnen? Vergeet alle romantische films en geschiedenissen maar liever. Ik kan me soms zo grondeloos aan je ergeren.”

„Och, kind,” zei Dea hooghartig. „Wat weet je ervan? Maak eerst je studie maar eens af, hè?”

Ze stond op en liep de kamer uit, maar stak meteen haar hoofd weer naar binnen.

„Zeg, ik moet vanavond uit. Kan ik jouw avondtasje meenemen?”

„Als ik nee zeg neem je het immers toch, waarom vraag je het dan?” vroeg Anouk, door ondervinding wijs geworden. „Maar je bent een grote slons. Dat van jou is versleten en het mijne is nog bijna nieuw... je...”

„Ach, geef het maar, Anouk,” zei haar moeder, die juist binnenkwam.

„Alsof ik ooit niet onmiddellijk aan haar roep gevolg geef,” spotte Anouk. „Neem het ding maar en blijf alsjeblieft met je lange vingers van m'n nieuwe ketting af.”

De deur sloeg dicht en Dea holde zingend naar boven.

„En regelrecht op m'n ketting af,” grinnikte Anouk en ze knipoogde tegen haar moeder. „Weet je wel, dat je het wicht schromelijk verwent... meer dan mij? Tegen mij zeg je nog wel eens, dat iets niet mag... maar ja, ze is dan ook de oudste, hè?”

„Ja... och...” Er trok een wolkje over het vriendelijke gezicht en weer vroeg Anouk zich af waarom haar moeder zich ongerust maakte over het grillige ding, dat haar oudste dochter was. Een meisje dat verbijsterend charmant en vriendelijk kon zijn, dat kon vleien en dan moeilijk te weerstaan was, maar ook een meisje, dat in één seconde

om kon draaien als een blad in de storm. De oudste... ja, maar niet de gemakkelijkste!

Aan tafel pronkte Dea natuurlijk met Anouks nieuwe ketting.

„Mag wel, hè?” vroeg ze lief.

„Als je 'm maar niet sloopt,” zei Anouk, die de ketting niet de moeite waard vond om herrie over te maken.

„Ga je alweer uit?” vroeg meneer Berndt. „Dat kan je dan voortaan wel eens op tijd zeggen.”

„Ja, gunst, daar heb ik niet aan gedacht.” Dea haalde onverschillig de schouders op en haar ogen waren uitdagend. „O ja, dat is waar ook... ik heb gesolliciteerd... wees maar niet bang, dat ik het verkeerd aanpak. Kijk niet zo nijdig, paps. Tenslotte moet ik op dat kantoor zitten... jij niet, hè?”

„Waarom doe je dat nou zo achterbaks, kind?” Meneer Berndt keek Dea verwijtend aan. „De vorige week hadden we het er nog over, dat je voorlopig om in te werken bij mij op kantoor zou komen. Je kunt praktisch nog geen vinger op de schrijfmachine zetten.”

„Hoe ze met zulke lange nagels moet tikken,” sprak Denny. „Waarom ga je niet leren voor manekwien... of hoe heten die sprinkhanen...”

„Hou je mond, Den!” Zijn moeder duwde moedig een glimlach terug. „Het is een idee!” Dea lachte. „Nee, vader, dat kantoor van u is toch niets voor me. Wat valt daar nou te beleven?”

„Het is maar wat je wilt beleven,” merkte haar vader droog op. „Ik neem aan dat je gaat om te werken... althans te léren werken.”

„Kan je net denken!” mompelde de onverbeterlijke Denny. „Nog nooit van werken gehoord!”

„Moeder... laat die jongen zijn mond houden!” eiste Dea nijdig.

„Ik kan hem niet voortdurend zijn mond snoeren,” merkte haar moeder geprikkeld op. „Wees toch niet zo'n vaatje buskruit. Laten we alsjeblieft ergens anders over spreken. Als Dea solliciteren wil dan moet ze dat maar doen.”

„U kunt van mij nu eenmaal weinig verdragen,” zei Dea onredelijk.

„Dat vind ik bijzonder flauw van je opgemerkt,” Anouk keek naar het ontevreden gezicht van haar zusje.

Ze begreep vaak niet waarom Dea altijd zo dwars en opstandig deed. 'Och, je moet haar maar wat toegeven', had moeder destijds gezegd, na de periode die Anouk in haar hart 'toen Dea ziek was en het huis op stelten stond' noemde, al had ze het voor geen geld hardop gezegd. Aan Denny was deze moeilijke tijd vanzelfsprekend voorbijgegaan en hij kende dus geen beletsel om Dea van tijd tot tijd ongenadig te

plagen en haar stevig op haar nummer te zetten. Hij was, niet geheel ten onrechte, van mening dat Dea schromelijk werd verwend en ongestraft deed wat ze wilde.

Anouk keek haar na, toen ze na tafel uitging, nuffig stappend op haar naaldhakjes.

„Hakken zo hoog dat haar knieën dubbelslaan,” zei de onverbeterlijke Denny. „Enfin, ze hoeft niet ver te lopen. Haar nieuwste verovering bezit een wagen, een oude brik die er wel aardig uitziet.”

„Je bent reuze op de hoogte,” meende Anouk misprijzend.

„Allicht, ik heb m'n ogen niet dichtgeplakt.” Denny haalde de schouders op. „Het kan me soms wel eens nijdig maken. Jij vindt ook alles maar goed. Waarom krijg jij ooit nieuwe spullen als je alles aan Dea afstaat? Zo heeft ze overal dubbele porties van en jij geen enkele. Bij haar hoeft je niet te komen lenen.”

Anouk haalde alleen maar de schouders op. Hoe ze het voelde kon ze de felle Denny niet bijbrengen. Ze had zo vaak het gevoel, dat ze Dea niet kon bereiken, hoe ze daar ook haar best voor deed. Er was ergens, maar ze wist niet waar, een lacune tussen Dea en haar, die ze nooit had kunnen vullen.

HOOFDSTUK 2

Dea kreeg enkele dagen na haar aankondiging dat ze had gesolliciteerd antwoord.

„Dat is lang niet gek,” zei Denny en er klonk spijt in zijn stem. „Ik wou, dat ik er oud genoeg voor was een autofirma... geen dealer... maar een, die fabriceert... dat is tenminste wat anders dan meel, aardappelen of... of... snijmachines.”

„Waarom nou dát precies?” Anouk schoot in de lach. „Er zijn 1001 kantoren die in andere dingen geïnteresseerd zijn, maar ik snap het wel, die auto's doen het hem, hè?”

„Je denkt toch niet, dat ik wat met die auto's zelf te maken krijg omdat ik er briefjes over moet tikken?” vroeg Dea en ze lachte even.

„Het kan me niet schelen of ik nu over graan of mosterdzaad moet schrijven, zolang het maar een leuke baan is.”

„Nou, ik zou eerst maar eens kijken of het iets is,” merkte haar vader laconiek op. „Jullie verkopen de huid al voor de beer is geschoten. We zullen maar eens afwachten wat het gesprek oplevert.”

„Zeg er maar bij, dat je met één vinger tikt.”

Denny dook voor de hand die naar zijn kuif wilde grijpen.

„Het lijkt mij ook wel enig,” zei Anouk. „Vraag maar vast of ze mij binnenkort ook kunnen gebruiken. Ik ben gek op auto’s.”

„Meen je het?” Dea keek haar aan alsof ze niet wist wat ze ervan moest denken. „Moet je weer zo nodig mijn schaduw zijn?”

„Ik meen het wel, dat het me gezellig zou lijken, maar natuurlijk níet, dat jij dat moet vragen, malle,” zei Anouk. „Ik zal m’n eigen boontjes wel doppen.”

„Jij zult trouwens wel met betere cijfers plus een diploma typen verschijnen.” Dea snoof minachtend. „Je bent toch zo braaf! Een engeltje gewoonweg... alle mensen dwepen met je!”

„Geen wonder, als ze jou eerst hebben meegemaakt,” sneerde Denny messcherp vóór iemand anders iets kon zeggen. „Waarom maak je zulke stomme opmerkingen? Uit jaloezie natuurlijk. Het is je eigen schuld als de mensen de pé aan je krijgen, weet je dat?”

„Schei alsjeblijft uit met dat gekibbel.” Mevrouw Berndt hief met een wanhoopsgebaar haar handen. „Dat gaat hier tegenwoordig aan de lopende band zo. Wie zijn schuld het is kan me langzamerhand niet meer schelen maar ik word het beu... onthouden jullie dat nou eens. Denny en Dea vatten onmiddellijk vuur op één verkeerd gericht woord van elkaar.”

„Dan moet zij maar niet...” begon Denny te protesteren.

„Met Anouk...”

„Je hoeft me heus niet ieder ogenblik te verdedigen,” zei Anouk kalm, zoals haar gewoonte was. „Je gelooft het misschien niet, Den, maar ik dop mijn boontjes op m’n eigen manier. Als Dea me zo braaf als een engeltje wil noemen, moet zij dat toch weten. Mij kan het niet schelen omdat ik weet dat het niet waar is... het doet me niets.”

„Ja, dat is het juist,” zei Denny nog, getuigend van een juist inzicht.

„Enfin, misschien krijgt ze die baan en wordt ze meteen wat handelbaarder.”

Noch zijn ouders noch Anouk gaven er antwoord op, maar ze keken – zoals Denny het uitdrukte: ‘alsof al hun goede wensen mijn woorden vergezelden’.

Dea ging dus op de afgesproken tijd naar de firma P. Vertsieren en werd aangenomen.

„Ik kom met nog een meisje bij de ingang van het kantoor te zitten, in een heel moderne lichte kamer. Ik moet de mensen ontvangen en ze afleveren bij de lui met wie ze een bespreking hebben. Ik moet wel typen leren en de telefooncentrale bedienen, maar dat doet het andere

meisje voorlopig,” vertelde ze enthousiast.

„Ja, ik kan me voorstellen dat je die baan kreeg,” zei Anouk met een gulle lach. „Je hebt een goede stem, kunt prima praten en je ziet er aardig uit, dat is allemaal ideaal als je mensen moet ontvangen... de eerste indruk doet 't 'm immers zo vaak.”

„Ik wil het echt goed doen.” Dea was door zoveel ijver bezielde dat ze iemand anders leek dan het vrij gemelijke persoontje dat gewoonlijk door het huis liep. „Het is zo'n mooi gebouw en dat grote open terrein achter de fabriek hoort er ook bij, daar is een baan waar ze wagens testen. Nou ja, wij hebben niets met de fabriek en de baan te maken, maar het is wel een indrukwekkend complex, hoor. Meneer Vertsieren, de directeur, is al ouder, maar heel vriendelijk. Het lijkt me enig werken daar.”

Niemand durfde zeggen, dat het wel eens zou kunnen tegenvallen, vooral voor iemand die zo wispelturig was, maar dat viel mee. Dea voelde zich in haar baan als een dartele vis in het water. Ze leefde op, kwam iedere dag boordevol enthousiaste verhalen naar huis, al vroeg haar vader zich vaak af of er niet zoveel gewerkt werd als er pret werd gemaakt, want verhalen over het werk waren uiterst spaarzaam. Dea tikte nog steeds erbarmelijk slecht, maar daar stond tegenover dat ze de mensen ontving, zo vlot en gemakkelijk alsof ze het al jarenlang had gedaan.

„Nou, er wordt daar maar verschrikkelijk rondgeklunsd,” zei Denny op een keer tegen Anouk. „Als je het zo hoort, zou je denken dat ze daar nooit iets anders doen dan pret maken. Ik begrijp die Vertsieren niet, jij wel?”

„Hij schijnt vaak weg te zijn en misschien overdrijft Dea ook wel,” meende Anouk, die het te druk had met het komend eindexamen om zich te verdiepen in de problemen van de firma Vertsieren.

Op een dag – voor velen van het personeel een kwade dag – kreeg het personeel van de firma Vertsieren te horen, dat de reeds lang bij de firma in het buitenland werkende zoon van Vertsierens zuster, de firma in Nederland zou komen versterken. Het zoemde in het kantoor en in de fabriek van geruchten.

„Oompjes opvolger,” zei de ene helft schamper en „een kwaje,” mompelde de andere helft. „Hij zal wel met de zweep komen zwaaien.”

„Dat zal wel zo zijn,” veronderstelde Ger Breevoort, een van Dea's collega's en bewonderaars. „Er zit nog méér muziek achter.”

„Hoe weet jij dat nou? Hoe weten jullie alles?” vroeg Dea nieuwsgierig. „Kijk niet alsof je er alles van weet, want in werkelijkheid weet

je natuurlijk niets.”

„Ik dacht dat alle nieuws dat 'hok' van jullie passeerde.” Ger haalde de schouders op en zijn scherpe blauwe ogen keken vorsend naar het meisjesgezicht. „Weet je hoe ze jullie hok noemen? De zeef... omdat alle nieuws daar het eerst blijft hangen. Niet gek gevonden, wat?”

Dea haalde ongeduldig de schouders op. Het deed haar kennelijk niets dat het hele bedrijf de reputatie van het hok kende. De zeef was nog zacht gezegd, want het grootste deel van het personeel noemde het 'het roddelhok'.

„Arlesberg heeft hier vorig jaar ook een paar maanden lopen rondjagen,” vertrouwde Ger haar toe. „Nou, daar kan je mee gefeliciteerd worden, geloof dat maar. De hoofdzaak zal wel zijn... nou ja, je weet wel hoe er gefluisterd wordt over 'De nieuwe Wagen'... alsjeblijft met een hoofdletter, hoor. Wordt bewaakt als de kroonjuwelen van de sjah van Perzië. Ik denk dat ze daarmee op de autoshow van volgend jaar willen komen, zien en overwinnen. Het moet een fantastische wagen worden... enfin, je weet hoe dat gaat. Niemand weet er in werkelijkheid veel van, maar bij ieder roddelstationnetje is die wagen alweer gegroeid, tot tenslotte iedereen weet dat het een 1001-nachtsprookje moet zijn.”

„Is die Arlesberg dan zo'n kunstenaar op dat gebied?” vroeg Dea nieuwsgierig.

„O, hij is ingenieur, maar dat is niet de hoofdzaak. Hij schijnt een talent te hebben voor alles wat 'auto' genoemd kan worden. Ja, hij is verdraaid bijdehand,” gaf Ger, min of meer tegen zijn zin toe.

Vlugger dan ze had kunnen vermoeden maakte Dea kennis met de man die ze thuis spottend 'de legendarische mr. Ronald' noemden.

Enkele dagen na het gesprek met Ger Breevoort was het in de morgenuren bijzonder druk geweest. Dea en Matty van Straa namen het er even van. Matty lag lui in een stoel met een kop koffie en Dea zat op het bureau en rookte een sigaret. Het zag er bijzonder huiselijk uit en ze hadden het zo druk met hun gebabbel, dat ze niet eens zagen, dat er iemand voor het luik stond en wel iemand, die woedende blikken naar binnen wierp. Door een vinnige tik schrok het tweetal op. Dea stond langzaam op en wandelde naar het luik.

„Ja meneer?” Ze keek in een gezicht dat in normale omstandigheden waarschijnlijk aantrekkelijk zou zijn, maar dat er nu uitzag als een donderwolk.

„Kon het niet vlugger of was de conversatie zo belangrijk?” vroeg hij.

„Het is koffietijd,” verdedigde Dea zich. „Dan mogen we praten en

even pauzeren. Bovendien begrijp ik niet...”

„Wat het mij aangaat?” Hij trok de wenkbrauwen op en zond haar een vernietigende blik uit felle donkere ogen toe. „Dat zult u wel te weten komen. Er is niets tegen, dat u de koffiepauze zo aangenaam mogelijk benut, maar aangezien u hier de mensen moet ontvangen kunt u beter op een stoel gaan zitten in plaats van op uw bureau. Is meneer Vertsieren op zijn kantoor?”

„Ja, maar u kunt zomaar niet doorlopen,” repliceerde Dea vinnig. „Als u even wilt wachten, zal ik u aandienen.”

„Ik dien mezelf wel aan.” Hij keerde zich om en liep weg.

„Heb je ooit zo’n brutale vlerk gezien?” informeerde Dea, maar Matty zei niet zonder leedvermaak: „Je bent er mooi ingelopen. Dat was Arlesberg.”

„Wat een pech!” Dea haalde de schouders op. „Nou ja, ik heb niets misdaan.”

Het duurde drie dagen voor ze Arlesberg weer zag. Ze stonden samen in de lift. Dea kwam op het nippertje binnenstuiven met haar armen vol kasboeken. Ze knikte amicaal tegen Arlesberg, die stijfjes terug groette, op zijn hoede voor het brutaaltje van de receptie.

„De accountants hebben die boekdelen nodig,” zei ze.

„Ja, dat is me bekend.” Hij hield een boek tegen dat wilde gaan glijden.

„Ik bezwijk er onder,” deelde Dea mee. „Kunt u er een paar overnemen?”

Ronald deed zwijgend wat hem gevraagd werd en zo kon het gebeuren, dat voor de verbaasde ogen van Matty, Arlesberg binnenwandelde en de stapel boeken in de kleine postlift deponeerde, terwijl Dea er triomfantelijk naast liep.

„Hoe kreeg je hem zo ver?” informeerde Matty nieuwsgierig.

„Ik krijg alles gedaan wat ik wil,” zei Dea hooghartig. „Ik vind hem aardig... nou ja... aardig is het woord niet. Knap om te zien en de moeite waard.”

„Als je soms denkt dat hij schatrijk is, vergis jij je.” Matty zei het met leedvermaak. „Natuurlijk zijn die lui niet arm, maar ten eerste doen ze hier veel voor het personeel... aandeel in de winst en zo... Verder leeft een firma die tegenwoordig wagens wil bouwen, niet bepaald op rozen en dus niet zonder zorgen. Lady X moet winnen of de heleboel is verloren. Het kan Ronald helemaal niet schelen. Als hij zijn rode sportwagentje maar langs de wegen kan jagen en aan Lady X werken of, zodra dat voorbij is weer mee gaan doen aan autoraces is het hem

allemaal hetzelfde. O ja, hij wil het winnen met Lady X voor zijn oom en voor alle mensen die van het succes afhangen, maar hemzelf laat het koud. Hij is verder een verstokte vrijgezel en alle meisjes hier vinden hem het toppunt, maar het helpt ze niets. Hij ziet ze niet eens... jou evenmin."

„Laat het maar aan mij over.” Dea keek Matty onuitstaanbaar hautain aan.

Thuis was Dea ongewoon spraakzaam. Er was veel te vertellen, want er waaide een frisse wind, om niet te zeggen een storm door de firma Vertsieren. De oude heer Vertsieren was te goedig en had veel over zijn kant laten gaan. Zijn neef zag alles wat fout was en hij zweeg er bepaald niet over.

„Loonslaven maakt-ie van ons!” klaagde Dea. „Niets doen we nog goed en Vertsieren laat die druifoor z'n gang maar gaan! Gelukkig maar dat-ie een groot deel van de dag met zijn monteur in de werkplaats van de lady doorbrengt.”

„Het was daar bij jullie te veel vrij en blij,” vond haar moeder. „Het was blijkbaar hoog nodig dat er eens met de bezem werd gezwaaid.”

„Wat ik me afvraag is hoe die knaap zich zal gedragen als we aan het traditionele 'dagje-uit' toe zijn.” Dea trok haar neus op. „Zulke dingen doen ze bij Vertsieren, een soort algemene verbroedering, weet je. Als je een dag later een van die hogere lui tegenkomt op de gang, dan zien ze je nog niet. O ja, en er is ook een huis in de bossen, dat 'Het Hofke' heet, daar worden telkens weekends georganiseerd... in groepen dan. Dat lijkt me helemaal niets, maar er zijn er die het machtig vinden.”

„En alles onder supervisie van de bazen?” Denny trok zo'n lang gezicht dat zelfs Dea in de lach schoot. „Wat een geweldig knusse toestand! Dat zal dan allemaal wel van de oude heer afkomstig zijn. Lijkt me niks voor de jonge bulderbas... die ligt liever onder zijn racewagens te knoeien... kan ik in komen. Waarom gewed dat hij het haat en meegaat omdat oom het van hem eist? Er zal best een hoop veranderen als hij nog eens baas wordt, misschien net zo goed, maar efficiënter... nou ja... anders, lijkt me.”

„Och, de oude heer is echt wel een fijne man,” gaf Dea toe. „Iedereen mag hem... hij heeft niets 'bazigs'... eh... niets van hier-kom-ik... dat zit er daar echt niet in. Ronald kan geweldig lopen rondjagen, maar dat nemen ze wel van hem.”

Anouk had zwijgend geluisterd. Dea was de laatste tijd zo anders en ze sprak zo enthousiast over Ronald Arlesberg. Ze kreeg sterk de

indruk dat Dea erg gecharmeerd was van Arlesberg en ze hoopte maar dat het geen teleurstelling voor Dea zou worden. Ze had nu eenmaal altijd gevoeld dat Dea niet gelukkig was en daarom hoopte ze dat ze bij Vertsieren niet de grote teleurstelling van haar leven zou krijgen te verwerken.

Voor het dagje uit wilde Dea een nieuwe jurk hebben, een witte, waarmee ze door haar huisgenoten onbarmhartig werd geplaagd.

„Je kunt net zo goed in je onderjurk gaan lopen,” merkte Denny misprijzend op. „Ik vind het een lor en wie neemt er nou wit!”

„Te zot om los te lopen,” zei Anouk. „Wij leven in Nederland nogal in een klimaat voor witte gewaden. Ga je met zon van huis en in feestelijk wit, dan giet het na een paar uur en voel je je opgelaten in zo'n spierwit geval en bovendien, als je een dag uit gaat, de bossen in, zie je er na een uur uit als een vaatdoek.”

„Dat is mijn zaak,” zei Dea hooghartig. „Jij weet niet wat chic is.”

Ook in het privé-kantoor van de firma Vertsieren was al een hartig woordje gesproken over dat tot traditie geworden dagje-uit.

„Ik houd helemaal niet van die dingen,” sputterde Ronald en hij tikte met een verachtelijk gebaar op het dikke dossier dat voor hem op het bureau lag.

„Een dossier boordevol met voorbereidingen voor het 'heerlijk dagje'. Allemaal tijd die je beter gebruiken kunt.”

„Droogstoppel,” zei zijn oom vriendelijk en onverstoorbaar. „Als je me nu vraagt of ik het leuk vind, dan moet ik 'ja' antwoorden. Niet omdat ik er zo dol op ben op mijn leeftijd de hele dag intensief in touw te zijn, maar omdat je zo'n frisse kijk krijgt op de mensen die in het bedrijf werken.”

„Ja, dat mag dan zo zijn, maar dat neemt niet weg dat het me zenuwslopend lijkt. Je moet je aandacht voortdurend blijven verdelen om vooral de een niet meer aandacht te schenken dan de ander en eigenlijk zien ze je toch allemaal als de grote spelbreker.” Ronald sloeg met een gevoel van weerszin het dossier open. „Ik kan m'n tijd zoveel beter gebruiken, het gaat met Lady X nog steeds niet naar m'n zin.”

Met 'Lady X' werd voorlopig de droomauto aangeduid.

De oude heer Vertsieren was op hetzelfde ogenblik het dagje-uit vergeten.

„Ze lijkt volmaakt, maar ze is het niet,” ging Ron verder en hij maakte vlug een schets, waar ze zich samen over bogen en zich verloren in diepgaande gesprekken.

„Kijk, de baan was nat, eigenlijk te nat voor de juiste acceleratiegegevens, maar als je deze tekening nou bekijkt...” Ronald keek op en zag dat er iemand was binnengekomen. „Ja, Breevoort, wat is er? Ik heb je niet horen kloppen.”

„Dat heb ik toch gedaan,” verzekerde Breevoort en hij legde met een zwaar gebaar de postmap op het bureau.

Ronald verscheurde het schetsje en gooide de snippers in de asbak.

„Je kunt de map over een kwartiertje laten halen, Breevoort,” zei meneer Vertsieren. Oom en neef keken elkaar aan toen de deur achter Breevoort in het slot viel en ze grinnikten allebei.

„Zijn oren klapperden en zijn ogen stonden op stokjes,” meende de oude heer. „Nou ja, dat is vanzelfsprekend. Het hele personeel – en zij niet alleen – is brandend nieuwsgierig naar Lady X en dat wakkeren we niet weinig aan. Prima uit reclame oogpunt. Wat zouden sommige bladen niet geven voor de eerste foto?”

„Ik weet het niet, maar ik kan me voorstellen, dat het een echte priemeur zou zijn voor de gelukkige.” Ron hield een lucifer bij de snippers. „Zo, hierdoor kan alvast niemand meer in de verleiding komen.” Toen Ron Arlesberg wat later langs het kantoortje van Dea en Matty kwam bleef hij even stil staan.

„Juffrouw Berndt, ik verwachtte telefoon uit Londen.”

„Niet binnengekomen, anders had ik wel doorverbonden,” zei Dea snibbig.

„Laat me even uitspreken,” zei Arlesberg en hij glimlachte even. „Ik weet, dat het gesprek niet doorgekomen is, maar als het wel het geval mocht zijn, dan stuurt u de portier naar de pits, als daar niemand is die aanneemt.”

Hij knikte en liep verder. Matty staarde hem na en haalde dan de schouders op.

„Zijne Hoogheid verwaardigt zich te glimlachen! Ik dacht heus dat hij nijdig zou worden.”

„Och... ja!” Dea verschikte met spitse vingers iets aan haar onberispelijk kapsel en bekeek haar spiegelbeeld met zoveel tevredenheid, dat Matty plotseling de neiging kreeg om haar een flinke duw te geven, zodat ze met haar even onberispelijke voorgevel tegen de spiegel zou landen. Ter wille van de lieve vrede gaf ze geen gehoor aan deze ingeving. Als je samen in één kamer zat, dan kon je je geen ruzie veroorloven.

Het telefoongesprek uit Londen kwam een halfuur later door.

„Er is niemand in de pits,” mopperde Matty.

„Ik hol wel even, hou jij Londen aan de lijn,” zei Dea en ze rende naar buiten.

Ze kwam Arlesberg tegen, die juist uit de werkplaats kwam en ergens diep over scheen na te denken.

„Ogenblik... wacht even buiten.” Hij sloeg de deur van de kleine kantoorruimte voor haar neus dicht.

„Stom geheimzinnig gedoe,” mompelde Dea beledigd en ze keerde zich op haar hak om. Ze dacht er niet aan om te blijven wachten. Voor ze vijf meter gelopen had werd ze ingehaald door Arlesberg. Het telefoongesprek was kort geweest.

„Ik vroeg je toch om even te wachten,” zei hij geërgerd. „Dat vroeg ik namelijk niet zonder reden. Wil je deze brief regelrecht naar meneer Vertsieren brengen? Hij zit er op te wachten.”

Dea strekte haar hand uit en keek Arlesberg aan met een blik uit haar bijzonder mooie groene ogen, die hem ronduit vertelden dat ze hem toch wel graag mocht en het prettig zou vinden als hij eens wat toeschietelijker werd. Ron Arlesberg keek het meisje na, met een peinzende uitdrukking op zijn gezicht. Een bijzonder knap meisje, maar toch... met een ongeduldig gebaar haalde hij zijn schouders op. Het was dwaasheid om te denken dat Dea een meisje was waarvoor je op je hoede moest zijn. Het kind had werkelijk een erg aardig gezichtje en dat wist ze. Geen wonder dat ze nogal met zichzelf ingenomen was. Hij geloofde niet in meisjes die niet wisten hoe leuk ze er uitzagen, dat verwees hij zonder meer naar het rijk der fabels. Dea's gezicht had, ondanks de fijne trekken, iets hards. Iets achterbaks, dacht hij. Och kom... dat is te dwaas om verder aan te denken en wat zou mejuffrouw Dea triomfantelijk lachen als ze wist dat haar veroverende blik op de een of andere manier doel getroffen had.

Hij had zich geen illusies behoeven te maken, want mejuffrouw Dea had dit inderdaad wel gemerkt en toen ze het kantoorje binnenkwam, keek Matty op.

„Je kijkt net als onze poes, wanneer ze succesvol op vogeltjes heeft gejaagd,” zei ze beschuldigend. „Nou... vogeltjes... ben je Gertje tegengekomen?”

„Wat kan mij Gert nou schelen!” Dea haalde met een ongeduldig gebaar haar schouders op.

„Hmm... nee, mejuffrouw jaagt op groter wild,” sneerde Matty.

Dea antwoordde niet, maar glimlachte geheimzinnig en duwde voor de spiegel een donkere krul in het gelid.

Matty was ziedend, deels omdat Dea haar niet in vertrouwen nam en

deels omdat er heel wat ogenblikken waren, waarop ze de neiging voelde om Dea te slaan. Zoiets deed ze natuurlijk niet maar wél kwam het via Matty tot een geweldige roddelcampagne. Het duurde geen twee dagen voor het hele kantoor- en fabriekspersoneel wist, dat Dea zich iets in het hoofd gehaald had in verband met Ron Arlesberg en zoals dat altijd pleegt te gaan met roddeltjes, ook deze stevige roddel veranderde al rollend totaal van vorm. Ieder maakte er op zijn beurt iets bij naar eigen inzicht en tegen de tijd, dat ook de portier van de fabriek en de jongste bediende van het kantoor als laatsten de kring sloten, waren Dea en Ron Arlesberg verliefd op elkaar en maakte iedereen er zich druk over of de romance zich zou ontwikkelen of op dood spoor raken.

„Niet als ik Dea goed ken en ik kén haar goed,” zei Matty grimmig en veelbetekenend.

Van dit alles wist de familie Berndt natuurlijk niets. Dea vertelde er niets over maar ze was de ene dag volgzamer dan ooit tevoren om de volgende dag volstrekt ongenietbaar te zijn.

„Ledevede,” constateerde Denny met kennis van zaken.

„Nou, er schijnt nog wel hoop te zijn,” zei Anouk, toen ze uitgelachen waren over de manier waarop Denny zijn diagnose had gesteld. „Ze is beslist niet altijd in depressieve stemming.”

„Het weerbericht... depressie in aantocht,” zei de onverbeterlijke Denny en hij trok een afschuwelijk lang gezicht. „Ik heb twee zussen, maar die ene hadden ze van mij gerust cadeau kunnen krijgen.”

„Denny, ik verbied je voor eens en voor altijd om zulke dingen te zeggen,” zei zijn moeder scherp en hij had haar nog maar zelden zo boos gezien. „Niet tegen ons en niet tegen Dea! Heb je dat begrepen?”

„Nou ja, gunst... waarom neemt u dat zo hoog op?” mopperde Denny geschrokken. „Zoiets zegt Dea ook heus weleens van mij en ik kan het niet helpen...”

„Denny, dit was voor één keer een regelrecht bevel,” mengde zijn vader zich in het gesprek. „Wat je wel en niet kunt helpen en wat Dea doet of zegt kan me helemaal niets schelen, we zijn nu eenmaal niet allemaal even gemakkelijk van karakter, maar dat sluit niet in dat jij je zusje 'cadeau wilt geven' omdat je het niet altijd met haar kunt vinden.”

„Niet altijd? Zeg maar gerust nooit,” zei Denny opstandig. Hij liep met grote stappen de kamer uit en smeed de deur daverend achter zich in het slot.

„Gebrek aan woorden.” Anouk zuchtte. „Geen originele opmerking

van me, maar ik wou dat die twee elkaar niet altijd zo in de haren zaten. Denny kan ook niets over zijn kant laten gaan en Dea neemt ieder woord van Denny zo hoog op.”

„Nou, gelukkig maar dat jij altijd bemiddelend tussen de partijen staat.” Mevrouw Berndt keek naar haar jongste dochter, die voor de spiegel haar dikke blonde haren stond te touperen. „Kun je dat niet in de hal of op je kamer doen? Jakkas kind, je lijkt wel een bosduivel.” Anouk trok een gezicht en grinnikte tegen haar spiegelbeeld.

„Och, je moet maar denken, mams, het eindexamen achter de rug... de vrijheid wenkt... op de drempel van het leven... ehm... en de 'inschakeling in het arbeidsproces'... het is allemaal zo nieuw. Kijk niet zo ontzet... ik citeer één van de 1001 dames en heren die hierover verhandelingen voor radio en televisie plegen te geven. Ik wou maar zeggen... ik moet even een beetje gek doen, vandaar dit prima gerezen haarbaksel... Staat het me?”

„Je moet het zelf weten, maar het is een misbaksel,” plaagde haar vader, die vaak met zijn jongste dochter in spitse woordgevechten gewikkeld was, waarvan moeder en Denny genoten en waar Dea altijd kribbig om werd.

„Je doet me denken aan een topzware freule uit de pruikentijd. Glad staat beter.”

Anouk veranderde het dwaas hoog opgedofte haar in haar gewone tamelijk sluike pruikje, dat met een vage aanduiding tot krullen tot op haar schouders hing en aller ogen trok, omdat tussen het typisch zilverblond geen donkerder nuance te vinden was.

„Mijn zeehonden huidje... past prima bij m'n naam,” spotte Anouk altijd als ze het over dat wonderlijke bijna lichtende haar had en ze vond het beslist niet mooi, een mening waarmee ze praktisch alleen stond.

Anouk keerde de spiegel resoluut de rug toe. „Gezien het feit dat ik helemaal geen bijzondere studieplannen heb en ook geen talenten, wil ik het ook in de kantoorrichting zoeken, net als Dea en dat weten jullie dus allang, maar het lijkt me bij nader inzien wel interessant om ook te solliciteren bij Vertsieren. Ik vind auto's in ieder geval gezelliger om over te schrijven dan... dan... kauwgom of zeep of... of... stroop!”

„Mijn hemel, wat een combinatie!” Mevrouw Berndt schoot in de lach. „Wat ben je toch een zot kind, Anoukje! Ik denk, dat het de meer dan behoorlijke salarissen zijn die jou bij Vertsieren lokken.”

„Nee, niet in hoofdzaak. Ik ben dol op auto's, dat weet je,” zei Anouk.

„Ik heb echt wel een technische knobbel, hè paps?”

„Ja, een beetje wel,” plaagde haar vader. „En vorige week was die knobbel bepaald zichtbaar, toen je in de motorkap dook om het binnenste van mijn trouwe Fiatje te bekijken en daarbij ongenadig je bol stootte... en... eh... Anoukje, is Dea er erg blij mee dat jij ook bij Vertsieren wilt solliciteren?”

„Misschien niet. Ze weet het niet.” Anouk zag er opeens nogal zorgelijk uit. „Vertsieren is overigens groot genoeg voor twee, je hoeft elkaar echt niet voor de voeten te lopen en Dea zit bij de ontvangst, dat wil ik niet.”

Anouks vader keek zijn vrouw aan, toen zijn dochter zingend de kamer uit was gelopen en hij begon te lachen.

„Ook Anoukje wil met haar nieuwsgierige kleine neus vooraan staan als Lady X den volke getoond wordt. Het intrigeert het kind gewoonweg en ze kan het gewoonweg niet verdragen dat Dea er zo weinig over weet en Denny denkt er ook zo over. Ik ben er van overtuigd dat geen lid van het personeel van Vertsieren iets weet, maar Dea wekt de indruk dat ze het wel weet, maar het niet mag of wil vertellen... ze doet graag een beetje interessant en het gekke is dat Denny en Anouk daar steeds weer in vliegen.”

Nee, Dea was er niet bepaald gelukkig mee, toen ze hoorde dat haar zusje ook naar de firma Vertsieren had geschreven. Ze was woedend en noemde Anouk achterbaks, met de toevoeging van zoveel onvriendelijke benamingen dat Anouk bijna in tranen uitbarstte.

„Nou zeg, je bent hier niet op de visafslag,” probeerde Denny te susen. „Heb jij patent op de firma Vertsieren?”

„Hou je mond!” raasde Dea, die vuurrood zag van boosheid. „Ik wil niet overal over Anouk struikelen. Ik wil niet...”

Toen werd meneer Berndt voor één keer goed kwaad en met een daverende klap viel zijn vuist op tafel. Het was zoiets ongewoons, dat ze alledrie meteen hun mond hielden en hem verschrikt aanstaarden.

„Zo, dat is klare taal!” Dea was de eerste die weer sprak en deze maal won ook haar gevoel voor humor het van haar boosheid en ze gierde het opeens uit. „Och, wat kan het me ook schelen, maar o... vader... die vuist van jou en al die verschrikte gezichten... om te gillen gewoonweg. Mams, kom alsjeblieft bij... zeg iets... doe iets!”

„Willen jullie een kopje koffie?” vroeg mevrouw Berndt zachtzinnig en het was zo’n dwaze anticlimax, dat ze opnieuw allemaal lachten.

Over Anouks sollicitatie werd niet meer gesproken. Papa’s vuist had althans die crisis overwonnen.